

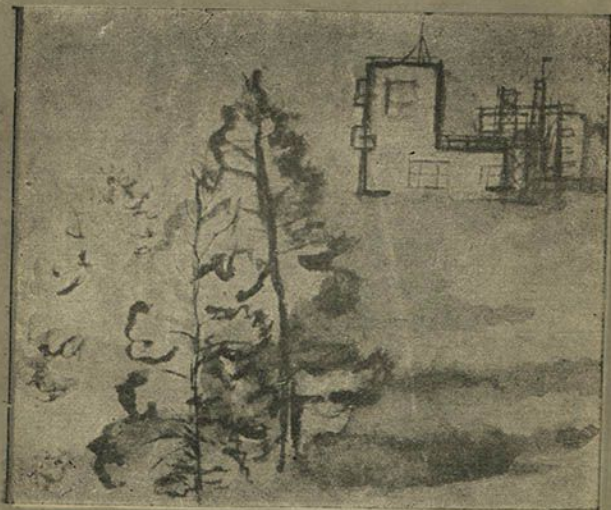
891.72-1-21.72

Ба 244 715

Комсомольскія

Вершы

648

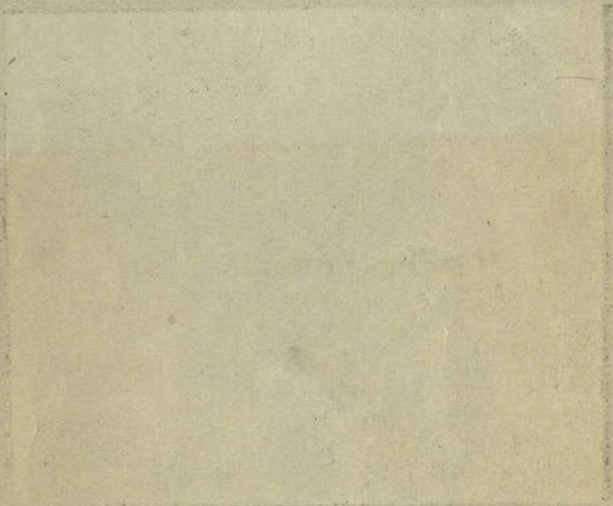

Юрка Левонны

Handwritten text, possibly a name or title, appearing as a faint, mirrored bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly a name or title, appearing as a faint, mirrored bleed-through from the reverse side of the page.

113

Handwritten text at the bottom of the page, appearing as a faint, mirrored bleed-through from the reverse side.

Буйнейшыя памылкі друку

Стар.	На друкавана:	Трэба чытаць:
8	І буянам росквіт—ня угробіць.	І буяны росквіт—ня угробіць
8	Нехта іншы хай распне імнэт свой!	Нехта іншы хай распне парыў свой!
17	Шыю ціснула ральля.	Шыю ціснулі ральля;
17	толькі ў колектывы	толькі ў колектыве
19	Зачапілісь аб гару,—	Зачапіла аб гару,—
25	Сёньня Янку хіба жарты?	Сёньня Янку—хіба жарты?—
26	Сэрца білась песьняю,	Сэрца біла песьняю

ЮРКА ЛЯВОННЫ

Ба 244 715

Ба 244715

Вен. аддзел
1994 г.

КОМСАМОЛЬСКІЯ ВЕРШЫ

4/3789

31

БИБЛИОТЕКА
ГОС. НАУЧНОГО
УНИВЕРСИТЕТА

1989 1399

БЕЛАРУСКАЕ ДЗЯРЖАУНАЕ ВЫДАВЕЦТВА
МЕНСК—1930 г.

Центральная
библиотека ВССР
имя У. І. Леніна

Вокладка
мастака Г. БЕРЭНДГОФА

Заказ № 1243. 3.000 экз. (1½ арк.). Галоўлітбел № 3109.

Друкарня БДВ імя Сталіна.

№ 0. 0 3. 2010

ПАД ШТАНДАРАМ ЛЕНІНСКАГА ГАРТУ...

Дні паўсталі непарушнай вартай.
Многа дзён—вясёлкавых і шэрых...
Пад штандарам Ленінскага гарту
Мы ідзем да новай,
сьветлай эры.

Чуцен крок ліхога буразвону,
Што затопіць полымем сусьветы,
Што ўзарэ расьцьвечаныя гоні
Шчасьцем абнаўлёнае плянэты.

Бо ад межаў нашае краіны
Да далёкіх высп і акіянаў
Гоніць зорка Ленінская стыні.
І надзеі будзіць у загнаных.

І пакуль паўстаньня дні і годы
Не разгоняць прэч павеі злыя—
Будзе імя Леніна заўсёды
Абуджаць падзеі агнявыя!

У кожнай дробязі,
і ў велічы вялікай
Перамогі нашай плешча вал.
Хай гучыць у будаўнічых кліках
Няўміручы, Ленінскі запал!

ДЗЕНЬ ВЫЗВАЛЕНЬНЯ...

Дзесяць год скакнулі, быццам коні
Адышлі ў нябыт бізун і пан,
А ляцеў-жа некалі ў разгоне
Па-над краем змучаным улан...
Вогнішча, чырвонае з аддалю,
Гарады цярпелі ад чужых.
І за вёскамі бяз ліку вырасталі
Драўляныя, шэрыя крыжы...
„Ogzeł biały“ ўсюды на варотах.
Пастэрунак, щомпал і агонь...
На крутым, вялікім павароце.
Мы зламлі чорнай сілы бронь,
І цяпер пакутлівыя краты—
Як нямая знішчаная здань.
Тут ня будзе болей прыганятых.
Тут пануе ўзвесьненая рань!
Тут размахі творчых будаваньяў;
Новы дзень як сонца спатыкай!

У высокім лесе рыштаваньня
Апынуўся наш Савецкі край,
Беларусь—краінаю свабоднай.
Эра новая... Вітаньне змагаром!
... Толькі там, за рубяжом, за родным
Захавана зорка пад гарой.
У вяльможнай Польшчы гніль і цемра
Афіцэрства, біскупы—і ноч...
Правяць рукі белакоснай хэўры
Бізуном, прыгнётам і вайной.
Там спрадвеку хвоі Белавежу
Аб сьлязох і крыўдзе так шумяць...
Брат Заходні! Выдзі на паўзьмежак
Узяць уладу, долю і імя!..

БелАППУ

...Вось ідзе зіма. А з ёй—завеі
Запарошаць мой гасьцінец
любы...

Памятаю—
ямбы і харэі...
Вечары з чытанкаю па клюбах.
Каляровае трымценьне. Мора
сьвету.

І радкі званчэй ад зор блі-
скучых...

А шляхі вядуць, вядуць паэтаў
Цераз глыбі,
бор
і злыя кручы!

Па дарозе—
бойкі з шовіністым,
З абываталем і сваркай ме-
шчаніна...

Наша мэта зьзяе прамяніста,
Не запляміць дзён
ніякім чынам!

Так, сябры!
Пяройдзена змаганьне,
І ўстаюць часы клопот ву-
чобы...

Груганом—ня засьціць наша
раньне,
І буянам росквіт—ня угробіць.
На крыжох з'імшэлых і па-
хілых
Нехта іншы хай распне імпэт
свой!

Моладасьць
крычыць аб сваёй сіле
Кожным крокам,
кожнай творчай рысай.
Хай жыве—цвіце наша юнац-
тва!

Дні ўстаюць
вялікаю сяўбой...
Як паходню—пранясем ма-
стацтва,
Калі цемра кінута ў разбор!..

КІМАЎСКІ МАРШ

Штандары як дзень гараць...
Оркестры,

вышэй страі!

Выдзі на свой парад,
Моладзь усіх краін.
Бі барабан,—

тра-та-там!

Полымя згасіш як?!
Прадэмонструйце нам
Ярасьць ліхіх атак!..
— Нечыць усю далоў,
Шырэй пабед хаду!
...Крывіцца лёрда лоб,
Крывіцца

восьцю

дум...

Хай па гнілых Парыжах
Стогнуць фокстроты
ў барах...

Мэта няўхільная бліжай,—
Ведаеш гэта,
таварыш?

Памятай, ёсьць пасты,
Дзе на чале—варштат...
Жоўты ці чорны ты,
Калі працоўны—

брат!..

...Над куляй цвіце небакрай.
Кіньма стагодзьдзяў груз!
Кожны задачу знай:
— Абараняць

Саюз!..

І каб ніколі плеч
Больш ня згінаў чалавек...
Альбо—

касьцямі легч,

Альбо—

у новы век!...

...Бі, барабан,—
тра-та-там!

Крокі ня зьлічыш ніяк...
Шырся,

і тут, і там.

Ярасьць ліхіх атак!..

...хвосты ў

У ПАХОДІ

Дзеды нашы гнулі сьпіны
Над сахою ў сьпеку дзён...
Дык затое ў нас павінен
Цаліну ўзьнімаць „Фордзон“!
Зараз мэтаі спазаранку—
Ўзьняць, падвоіць ураджай.
Ведаў болей—больш чытанкі,
Агранома ў вёску дай!

Што нам сьцюжа?
Ўсе зважай!
Выдзем дружна
За ўраджай.
Ды атрадам,
Полям, садам...
Хай нясецца з краю ў край:
Стромка, роўна
Бязумоўна—
Комсамол—за ураджай!

І над гаем, рэчкай, кручай,
Дзе спрадвёку—пыл ды мох
Бляск электрыкі гаручай
Праімчыцца ў правадох.
Плённай працы будзе вынік
Залатым насеньнем звязаць.
Больш ня будуць тут стыні
Па-над глебай панаваць!

Што нам сьцюжа?
Ўсе зважай!
Выдаем дружна
За ўраджай.
Ды атрадам,
Полям, садам...
Хай нясецца з краю ў край:
Стрэмка, роўна
Бязумоўна—
Комсамол—за ураджай!

МАЛАДОЕ

Заплялася вясна ў карагоды

І зімовае цемры—няма!..

Па-над сонным сялом,

над заводамі.

Праляцеў лёгкакрылы Май.

Май хлапчына—„кругом шаснац-

цаць“—

Развясёлы і надта жвавы!

Ледзь зірне—пачалі расьцьвітацца

Дзяўчаты, вершы і травы.

І звіняць серабрыстыя песні

На спатканьне к ружовым снам...

Гэта ўжо—

не слабое прадвесьне,

А сапраўдная кветка—Вясна!...

Загудзелі лясы перазвонамі

І ў лугох—залатая цвець.

На карысьць дзеля родных загонаў
Мы прышлі на зямлю гарэць.

І цяпер—асабліва сьвежа нам,
Бо не вісьне на дрэвах туман.

Па-над вёскай, над борам,
над вежамі

Праляцеў лёгкакрылы Май!

РЭБЭ

Вочы рэбэ—з суму і дакораў,
Нават плача рэбэ уначы:
Забывае ідышкайт¹⁾ на тору²⁾—
Яму трэф ці хазар—ніпачым...
З вачэй рэбэ паглядае гора.

Ну, здаецца ўчора Лэйзер Кунін
Харчаваўся з рэбэ селядцом,
А цяпер у нейкай там комуне
Пад яго загадам райнардом...
Так зьмяніўся яго сябра—Кунін!...

І зусім надойчы рыжы Хаім,
Яго пэўны, выхаваны сын,
Дачку гоя клікаў „любым Маем“,
Расплятаў ёй зодата касы.
ЛЯ яе загінуў рыжы Хаім...

¹⁾ Ідышкайт—яўрэйства—(як народ).

²⁾ Тора—св'яшчэнная кніга.

Ой, часіны выпалі ліхія,
Раззлаваўся на старога бог...
Комсамольцы—жэўжыкі такія!—
Не гавораць рэбэ „гутэнтот!“...
Ой, ці хутка прыдзе той Мэсія?..

Пойдзе рэбэ у далёкі рэйс...
..Што тут Талмуд?.. Талмуд сёньня
стары:

Вось ўчора толькі „алэф-бэйс“¹⁾...—
Сёньня—быту новага удары!
Хутка рэбэ—у далёкі рэйс...

Успамінаў талэс²⁾ ціха гіне.
Як тут рэшту дзён сваіх пражыць?
...І здалося рэбэ—з Палясьціны
Дзьмуць вятроў гарачыя нажы.

.....
Пазірае дзень праз верхавіньне.

1) Алэф-Бэйс—пачатковыя літары аль-
фабэту.

2) Талэс—накшталт ручніка. Адзаяцца
пры маленькі.

БАЛЬШАВІЦКІ СЕЎ

Былі межы —
што вужакі
Шыю ціснула ральля.
Мы вякоў зьнішчаем накіп.
І пяе цяпер зямля.
Ў сінім мараве вясеньнім
Слоў няма:
„маё, тваё“, —
Абагуленым насеньнем
Шыр палеткаў засяём!
Гэтых кропляў
звонкі грукат
Колькі радасьці прынёс!
Верым мы у свае рукі,
А ня ў цьмяны боскі лёс.
Верым:
толькі ў колектывы
Кожны долю ўзяці змог.

БИБЛИОТЕКА
ГОС. НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКОГО
УНИВЕРСИТЕТА
ИСКЛЮЧИТЕЛЬНО
1989 АМ 1399 № 17
17

Верым мы у час шчасьлівы
Нашых буйных перамог.
Ураджай ўгару павернем,
Што нам
дым былых пакут?
Мы пратручваем зерня,
Каб ня колас быў, а слуп!
Ячмяні вусы распусьцяць
Перад грэчкай на кураж...
Глянь,
як трактар глебу лушчыць
Ўдоўж, уперак і наўсьцяж!
Сеў задачаю прад намі
Ставіць працу і разгон,—
Мы прайшлі
скрозь шал і замець,
Возьмем мы і гэты кон!
Ў час вясновага раздолья
Думку гэткую лаві:
— На колгасным,
новым полі
Сёньня сей, як бальшавік!

НА ПРЫЗЫУ!

Дзе разложыстыя гоні
Зачапілісь аб гару,—
Рассыпае песьня званы
Каля возера ў бару...

Ночка мясячык злавіла
Дый закінула ў раку...
Шла вясёлая Марыля
На спатканьне к Петраку.

І вось там,
дзе вецер голы
Сее зрокі па трысьці,—
Цені дзьве... Знаёмы голас
Расьсякае ночы ціш:

„Эх, Марыля! Гэта—сённяя...
Ну а заўтра—
у паход!..
Рыхтавацца трэба зноў нам,
Каб спакойна жыў народ...

Дзяржаўная
бібліятэка 19 ССР
імя У. І. Леніна

ба 211715

Заўтра—прызыў... Але трэба
Бараніць слабодны край!..
З пірагамі—ці без хлеба!—
Груганоў-жа—не пушчай!..“

Ночка косы распусьціла,
Дый загінула ў туман..
З разьвітання йшла Марыля—
Ні тугі, ні сьлёз—няма!..

БРЫГАДЗІРЫ

Лісткі Конан-Дойля—юнацкі паход
У край зачарованых мар.
У нізку сплятаючы даён карагод,
Гірляндай цудоўных падзей і прыгод
Устае брыгадзёр Жэрар.

Ён скача прав ветры, і стынні, і золь,—
Гібее бяз энку і стону.
І сыпецца сьнежнем іскрыстая соль,
І ў кожнай старонцы—вялікая роль
Маленькага Наполеона.

Дзіцячыя годы—што громы мартыр
Сапраўднасьць грамілі з упора.
І ў памяці ніцма ляжыць брыгадзёр,
Шырокая шабля пакладзена ў жвір.
І згінула здань камандора.

У вялікай гарбарні, дзе трупны скурат
Пазбаўлены паху і жыру,—

Ударнікаў вырасла сто, акурат,—
І лепшы з іх—сябра мой, Цвікаў Ігнат,
Узорны тыпаж брыгадзіра!

Романтыка тэмпаў—Ігнатаў запал!
Ен знае: падвысіць вытворчасць!
Энергія мускулаў—працы апал;
У бойцы варштатаў—і лёскат, і шал,
І гімны красы жыватворчай

Хай неба скрозь шэрань заплаканых дзір
Асеньнюю вільгаць цярусіць;
Ніхто не пасьмее нам плот гарадзіць;
Напруджана воля... Сьмялей брыгадзір!
Зьмяняецца твар Беларусі!

ВУЛІЦА

(З українскае)

Яшчэ ўчора дні сьнягамі стыглі,
А цяпер на вуліцах вясёлы гам.
Ў сэрцы б'е званістая адліга
І чамусьці радасна нагам...
Кепку ў бок!
Вясна... І куды дзецца,
Калі ў твар—пяшчотныя вятры?..
Загулялісь пролетараў дзеці
Каля сьветлых сонечных вітрын...
... Я гляджу на маладога „друга“,—
У вачох і сум дашчэнтку зьнік...
Хто пазнае?—можа малы валацуга
Будзе, урэшце, добры працаўнік!..
.....
Хай учора дні сьнягамі стыглі—
Цажка сьцішыць веснавейны гам...
Ў сэрца б'е званістая адліга
І чамусьці весела нагам!..

ПА ДАРОЗЕ...

На аблове—шпілі соснаў,
Моцна сьпіць дзядуля-бор.
Над палямі ў злую ростань
Сьвішча вецер у вупор.

Ў беласьнежных фіранкі
Захінулася гара,
І цьвіце ў марозным ранку
Цветам-чырваньню зара

Па дарозе—рып ад санкаў,
Бомы звоняць у гаі.
Ў санках едуць з бацькам Янка
На саломцы, удваіх.

Ў белым паркалю палянкі—
Бацьку-ж весела з таго,
Што сягодня яго Янку
Адзьвінела дзевяць год!..

Дзед-мароз жалезнай лапай
Сьціснуў рэйкі, правады...
— Хутка, Янка, ў школу трапім, —
Бачыш — горад ужо, дым..

— Па кабыле, татка, жар ты!
(Татка надта дружны з ім)
Сёньня Янку хіба жарты?
Дзевяць вёснаў, дзевяць зім...

Сёньня Янка ў белым доме
З кніжкай сядзе ў першы раз,
З ім настаўнік загамоніць,
Запытаньню дасьць адказ.

А праз годзік матцы Янка
Так напіша (ясна — сам)

— Вёска Ніжня-Туманка...
Прывітаньне тату... Вам...

На аблозе — шпілі соснаў,
Моцна сьпіць дзядуля-бор.
Гэта значыць — будзе ростань
Перад вобліскамі зор!..

* * *

Я хачу ня шмат чаго —
Суму каб разьвезца,
Ды таго, гарачага,
Што ў вачох сінее так.

Я хачу, каб першае
Сэрца білась песьняю,
Каб працоўных вершамі
Захапіла, ўзвесьніла ..

Я хачу—і будзе, мо'—
Каб паменей холаду,
Каб жыцьцё у грудзі нам
Улівала моладасьць.

Я хачу каб век малы
Скончыць перамогаю,
Без пакуты, здзекваньня
Йсьці сваёй дарогаю,

Я хачу ня вгубы,
Толькі крыху радасьці
Ды каб тая, любая,
Да пары ня здрадзіла!..

* * *

Ён прышоў,
Прышоў квяцісты травень,
Ахінуты ў белы футарал.
І на яблынях пялёсткавую навісь
Кінула шаўковая зара.

...Сьветлы мой! Мне сённяя—
Цэлых дваццаць!..
Ну, а ты, здаецца, маладзей...
Мне так хочацца вясёла прывітацца
І з табою разам заірдзець!

Людзі ёсьць... Глядзяць яны
з падлоб'я.

Ты для іх—
Што хмарны лістапад...
Росквіт наш яны імкнуцца ўгробіць,
Павярнуць гісторыю назад.

З-пад каменяў, ніцья вужакі,
Напаўзаюць, сеюць ліпкі сон...

Мы гаворым аб тых гадах:
— Гэта—накіп
На бліскучай грэблі нашых дзён.

Толькі марна, марна яны востраць
Па кутох іржавыя нажы;
Прамяністым шляхам
Пройдзем проста
Ў залатую, сонечную шыр!

Травень, травень...
Рассыпаеш гімны...
Па-вясноваму сьпяваеш у прастор...
Ашчапер мяне ты, неабдымны,
Пакажы зіянне чыстых зор!

МОЙ МАЙ

...Ты, гавораць,—
вясёлы месяц:
Наляцеў, нагрымеў, пераблытаў.
Над садамі пялёсткі павесіў
І пусьціў ветравеі па жыту.

Ты да я,—
нам, здаецца, па дваццаць:
Мне—узростам,
Табе—па запалу;
Мы сышліся,
Каб тут прывітацца
І пайсьці па жыцьцёвых шпалах...

...У цябе—крышталёвае цела,
А па сіле—
ты, быццам, леў!
Нават муха—
і то зазьвінела,
Шукаючы пары на шкле.

Маладосьць! Агнявыя краскі...
Зацвітай-жа
вішнёвым цвітам!
Ой, ты, май мой,
чароўная казка,—
Загрымі па ўсяму сусвету!

Хтосьці швэндае ўдзень,
нібы ноччу,
На шляхох
прычытаньнямі сьвішча...
Май мой стромкі!
Ды плюнь яму ў вочы
на вясельным на гэтым ігрышчы...

...Па-над садам гайдаецца воўна,
Гэта значыць—
пялёсткаў рой.
Ты за тое ў мяне і каштоўны,
Што ўздываеш вясновы настрой!..

РОДНАЕ

На парозе да жыцьця
Востры адчуваньні,
Шолах нізкага трысьця,
Залатое раньне...
У сярэбранай цішы
Расплыліся здані.
Сэрца, сэрца! Калышы
Зжытае каханьне...
Ой, празрыста, быццам шкло,
На палёх, над жытам...
Мала часу працякло,
Многа перажыта!
Паразьбегліся гады—
Їх мне ня стрымаці!
А жыве юнацкі ўздым
На зялёнай гаці...
На дубох—вузоры лісьця.
Ї далёка гай,

Дзе сказала ты калісьці:
„Пачакай!..“
Памятаю—ці ўва сьне?
(Думкі не застылі)—
Цярусіўся з вішань сьнег
І гарэлі жылы...
„У сярэбранай цішы
Гэтак лёгкі здані...
Ты мяне закалышы
Чарамі каханья“.

.....
Я ня помню і ня знаю—
Ці было, ці не...
Толькі вецьце таго гаю
Шэпча аба мне!..

* * *

Мне казалі ў плакучую восень:
„Толькі вёснамі сэрца дынаміць“...
Але ў распачы—
дзень не галосіць,
І ў грудвёх—залатая замець!
„Толькі вёснамі сэрца дынаміць“—
А чаму-ж пяе вецер у далях?
Чаму струны
ў шаўковым паркалі
Зазьвінелі стагучнаю гамай?..
Як раней—
вечар сінія косы,
Распусьціў па квітнеючых далях...
Я ня веру таму, што казалі
У сумотна-плакучую восень!..

ЗІМОВАЯ РАДАСЬЦЬ...

Ёсьць настроі... А ў іх—пералівы.
Ёсьць часіны—здаюцца сном.
Толькі той на сьвеце шчасьлівы,
Хто узімку жыве, як вясной!
Я стаю адзінокі на полі,—
Ціха сыпецца волкаў пясок...
Распрунуўся вецер—і голы—
Па ральлі—ў карагодны скок!..
Дуб гальлё пабялелае зьвесіў
І ня ведаю—можа ўва сьне—
Паваліўся зялёны месік
На калені у срэбны сьнег...
Вецер шэпча ліхія пагрозы—
Колькі злосьці... Куды-ж яе дзецць?..
Прытулілі-б мяне вы, марозы,
Да асмужаных бельлю грудзей!..
Я раздумаў—ня выльлю сьлязамі,
За мяне—хай скрыгоча зіма...
Ой, ты, замець—сівая замець,—
Прыгажэй за цябе—няма!..

КОНФЭРЭНЦЫІ БЯЗБОЖНІКАЎ

Пыл рэлігійны
з подумак сьцершы
Славім агністую ноў.
Дазвольце вітаць—
ну, хоць гэтым вершам—
Чарговы зьезд
змагароў!

Гэта ня проста—
попik Паісі,
Бог-Саваоф ці Аллах...
Клясавы вораг
у кожнай рысе,
Рабін ён,
ксёндз,
ці мулла.

Кроку вялікаму
яміну рые,

Ў цемру адкрыўшы дзверы.
...Вы, калі ласка,
дэва-Марыя,
Злазьце адтуль,—
ня верым!

Ня верым у цацкі,
пустыя храмы,
Ладанны дым і арган...
Бачыце—
сыпе ў готычныя рамы
Новых падзеяў пурга!

Слухайце,
вы, там,— „нябесная“ зграя,—
Ратунку ўсёроўна няма:
Кіньце ману—
яна зьнікне, растае,—
Кіньце абрыдлы туман!

Досыць шалелі
вятрамі на полі,
Блуду сьпявалі гімны!
Вы паспрабуйце
электрыку здолець,
Росквіт абняць неабдымны...

Быт рэлігійны—
пакуль не памершы,
Ў куце ён...
Значыць, на бой!
...Вы мне дазвольце—
вось гэтым вершам—
Вітаць вас, бязбожны строй!..

Росвіта твоя

РАЗМОВА З МАРСІЯНАМІ

Для нашчадкаў новае, сьветлае эры
ў прыродзе
ня можа быць межаў.
Бяздоньне і холад нямога этэру
Бліскучыя крыльлі разрэжуць!

Калі мяне возьмуць—
я першы паеду,
Скрозь цемру, між ямін і гор,
З кур'ерскім вагонам, у госьці к суседу.
Які за мільёны верст.

А покуль...
фантазія ніткі зьвязала
ў карунак лятункаў і мар
І чырваньню сьвеціць над нашым вакзалам
Таёмны і змрокавы Марс.

Там сеткі каналаў...
Такія ў Эгіпце

Цэламі масьцілі рабы,
Калі фарооны трымалі у кіпцяк
Разьлівы, салдат і сады.

Далёкія людзі ў абліччы нянаскім
З плявэты бога вайны!
Можа ў балоце
шкадлівым і гравкім
І вас патаплялі яны?

Можа і ў вас намазолены карак
Уласным прыгонам даўно?
Гэй, марсіяне—
ударым, ударым
Ня міфам, а жорсткай вайною!

Няхай ваш радысты кароткім сыгналам
Паведаміць тэмпы зьмен,
Аб тым,
Як на зграю шалёнай навалы
Зьбірае палкі Комінтэрн.

Мацуйце атрады (развеецца гора!)
У бой за найлепшую з мэт!
... І загарэцца
безьліччу зорак
Прывабны і шчыры сусьвет.

А хмаркі надыдуць—касьмічная ростань
і пеніцца гладзь акіяну.
З цільндру фантазій
пытліва і проста
Глядзяць на Зямлю марсіяне...

ЯНЫ ПАВІННЫ БЫЦЬ ВОЛЬНЫ!

Гуляе за межамі шомпал,
Там быццам кіруе
Фон-Валь,
Спраўляюць з вялікаю помпай
Паны свой апошні баль.

І жудасны сьніцца малюнак
Скрозь ночы каменную ціш:
Ляглі на праменьнях Комуны
Пропэр,

Югэнд

І Гірш.

Прадажнай пятлёй дэфэнзывы,
Ледзь раньне
Апырскала Львоў,
Прынізіць імкнуліся ўзьвівы,
Суцішыць юнацкую кроў.

Трох з мільёнаў выбілі
Каты фашыцкіх меж...

Краіну панурых шыбеніц
Кожны
Протэстам узрэж!

Ніколі, ніколі, ніколі
Ня спыніце выбухі мас.
На ўзьлёты
Крылатае волі
Ня ўскінуць жалезны пас.

Бо пішуць рабочых колёны
На помсты гартованы ліст
Гарачым і шчырым праклёнам
Ганебнае імя:
„Фашыст“

І рана ці позна,
А трэсьне
Іржавы пілсудчыкаў гімн
І звонкай, абуджанай песняй
Зальюцца абшары тугі.

Там заўтра на гонях раздольных
Адказам ўзьнімецца вір.
Сягонья павінны быць вольны
Пропэр,

Югэнд
І Гірш!

РВІСЯ, МІЛЬЯРД ПРАТЭСТАЎ...

Нямецкі буржуазны ўрад забараніў уезд савецкай дэлегацыі на міжнародны зьлёт піонэраў.
(З газэт).

Зданьню галоднай асьвістан
Высіцца шэры Бэрлін...

Урад сацыял-фашыстых
Абвясьціў юнакам каранцін.

Кроплі гарачыя выбілі
Плямы на чыстых плітах.
Мусіць баяцца Цэргібелі
Бацылаў „піонэрыта“!

Їмкнецца варожы рогат
Зьлёту агонь заліць...

Бі, піонэр, трывогу
Разам на ўсей зямлі!

Хочуць нахабным гэстам
Зьнізіць узьлёты бур.

Рвіся, мільярд пратэстаў,
Стрэлам з усіх амбразур!

Усходаў купчастае руні
Ня здолее здужыць кат,—
Ні крыты маною Брунінг,
Ні ўзводы яго салдат.

Зьяцяцца па закліку гонга
Атрады, як подыхі Маю—
Ад Токію,

Суматры,
Конго,

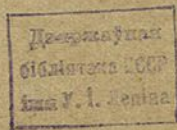
Ад рысавых даляй Кітаю.

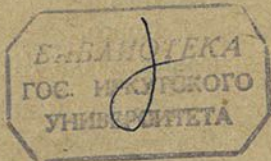
Кожны працоўны ведай
Кошт міністэрскіх рыс.
Кіне рабочы Вэдынг
Важкага слова дыск!

Рукі шчыльней,
таварыш,—

Зьлёт наш павінен быць
Вестнікам блізкіх пажараў,
Паўстаньняў і барацьбы!

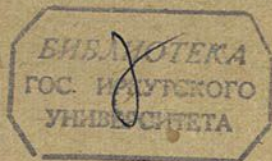
ба 244715

З Ы М Е С Т

	<i>Стар.</i>
Пад штандарам Ленінскага гарту	3
Дзень вызвалення	5
БелАПП'у	7
КІМ'аўскі марш	9
У паход!	11
Маладое	13
Рэба	15
Бальшавіцкі сеў	17
На прызыў!	19
Брыгадзіры	21
Вуліца	23
Па дарозе...	24
* * Я хачу ня шмат чаго	26
* * Ён прышоў	28
Мой май	30
Роднае	32
* * Мне казалі ў плакучую восень	34
Зімовая радасьць...	35
Конферэнцыі бязбожнікаў	36
Размова з марсіянамі	39
Дзень павіны быць вольны!	42
Рэйся, мільярд пратэстаў...	44

Бел. адзеса

1994 г.

1871

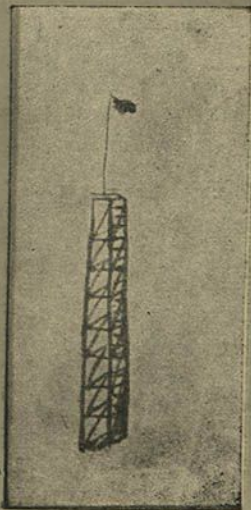

ЦАНА 10 кап.

Бел.
Д

80000003082009

88

✓